

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

rådgivning er en virksomhed, som bør støttes af det offentlige.

De foranstaltninger, jeg har talt om nu, beskæftiger sig kun med at afbøde vanskeligheder for de enlige mødre, men en oplysning på langt videre sigt er påkrævet, og her vil jeg fremhæve, hvad jeg sagde i begyndelsen om forholdene i København, at $\frac{2}{3}$ af de enlige mødre her var fraskilte eller separerede. Der er, mener jeg, trang til, at der fra det offentliges side gøres mere for at stabilisere familien, for at modvirke, at der bliver så mange enlige mødre. Naturligvis er der mange tendenser, der går i den retning, men spørgsmålet er: har vi gjort nok, og det mener jeg ikke.

Der er for det første skolen. Man er nødt til at begynde i skolen, for det første fordi det er det eneste sted, hvor så at sige hele befolkningen kommer, og dernæst fordi meget af oplysningen, hvis den gives i en senere alder, kommer for sent. Skolen må i større udstrækning, end tilfældet er, beskæftige sig med familiepolitiske problemer. Den må tage opdragelsesproblemerne op og drøfte dem med børnene, den må beskæftige sig med budgetlægning, den må beskæftige sig med seksualoplysning, den må få børnene til at forstå, at det at blive forældre medfører et ansvar for den ene part overfor den anden og et ansvar overfor børnene, og disse må lære, at uønskede børn ikke bør sættes i verden. Når man ved, hvor mange ægteskaber der går i stykker, fordi de indgås, alene fordi der skal fødes et barn, må man være klar over, at hvis man ønsker at stabilisere familien, hvis man ønsker, at der ikke skal blive så mange enlige mødre med børn, må man sætte ind allerede i skolen, og her vil jeg gerne efterlyse et initiativ fra undervisningsministeren, og jeg vil gerne gøre ham opmærksom på, at det bliver gjort i Finland, og bede ham om velvilligt at tage disse spørgsmål op.

Naturligvis må dette arbejde fortsættes efter skoletiden, men da er det jo frivilligt,

om folk kommer. Vi ved, at der er en stigende søgning til ægteskabsskoler, -kursus o. s. v., og sådanne institutioner bør støttes, og i denne forbindelse vil jeg også nævne som værende af betydning som familie-stabiliserende virksomhed Mødrehjælpens familierådgivning. Familierådgivning er tidtagende og koster altså penge, men efter de erfaringer, man har derudefra, kan man se, at man er i stand til at redde visse familier lykkeligt igennem, og jeg mener, at det er et arbejde, som på længere sigt både økonomisk og på anden måde betaler sig for samfundet og derfor bør fortsættes.

Når jeg har fremdraget disse hovedpunkter, er det, fordi jeg gerne vil bede navnlig socialministeren, undervisningsministeren og finansministeren om at tage kommissionsbetænkningen op til overvejelse med henblik på en snarlig forbedring af de enligstillede mødres og deres børns kår og endvidere med henblik på, om der kan træffes foranstaltninger, som i nogen grad kan modvirke, at der bliver så mange enlige mødre.

Til slut skal jeg nævne et andet spørgsmål, som også ligger mig stærkt på sinde; det vedrører finansministeren. Det er den straf på cølibat og ægteskab, som tjenestemandsløven er udtryk for. Min partifælle, det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, har allerede været inde på dette spørgsmål. Fjernelsen af forskelslønnen for ugifte og samgifte bør ikke vente på en tjenestemandskommission. Så indviklet er spørgsmålet ikke, og der er jo opgaver nok for tjenestemandskommissionen alligevel. Ved den sidste lov fra foråret 1952 om midlertidigt tillæg til statens tjenestemænd og det forlig med organisationerne, som forslaget var baseret på, nåede man kun meget små fremskridt for ugifte og samgifte. Som eksempel vil jeg, som jeg tidligere har gjort, tage en overassistent. En ugift overassistent vil nu være nået fra 87 op til 91 pct. af den såkaldte forsørgerløn og en samgift overassistent fra 76 til 79 pct. Jeg henstiller til finansministeren og til organisationerne, at man ved det forslag, der kommer på folke-